

01 — SIMULAKRUM

— Umro nego šta! — pomisli Đorđe ono, što bi svako na njegovom mestu. Legao je u neprovetrenoj sobi. Sa bolom u nogama, grudima i glavi. Kao osamdesetogodišnjak. Ustao razdragan i čio. Sposoban za vevereci skok. Odras ogle dala u neprepoznatljivom prostoru pokazivao ga je onakvog, kakav je izgledao s dvadeset pet. Pred njim se ukaza momak u belom.

— Srećna nova zora! Ja ću biti Vaš vodič.

— A?! Pa nisam ni sumnjao — uzdahnu Đorđe — Napustio sam materijalni svet. Je l tako? A ti si sigurno onaj anđeo, koji će sad nešto kao da mi objašnjava kako dalje?

— Ne — nesmaja se vodič.

— Nisi endžel?

— Mada me svi iz tvog vremena tako percipiraju.

— Ne šalje te Svevišnji?!

— A-a.

— A Sveti Petar? Petka? Paraskeva?

— Jok.

— Uh — pognu glavu Đorđe — Pa onda te šalje pali... — pognuo je glavu — Mora da sam nešto isuviše...

— Ni on. Deo sam virtuelnog programa „Vodiči umrlih u godinama 2015 — 2000”. Vi ste dakle Đorđe K? Preminuli ste davne dve hiljade i...?

— Gospodine Kogoddaste ne prav'te me ludim! Preminuo sam sinoć! Pre nekih osam do deset sati u vr' glave!

— Oprostite ako ću Vam srušiti iluzije, ali umrli ste pre skoro deset hiljada godina.

— Molim?! — zamisli se Đorđe — Vi se šalite?

— Smirite se. Sve ću Vam objasniti. Od časa smrti do danas bili ste apsolutno neživotni.

— Je li? I što sam se onda oživotio?

— To je duga priča. U osamdesetpetom veku došlo je do revolucije u razvoju virtuelne dimenzije. Naučnici su uspjeli da stvore veštački prostor, u koji se moglo fizički ući i u njemu vrlo dobro živeti.

— Ne razumem! Zar se u virtuelnu ravan samo ne gleda? Eventualno privežemo onu kacigu s kompjuterom...

— Možda u Vašem vremenu Đole. Mnogo kasnije stvoreno je mnogo više od optičke iluzije 3D prostora. Kreirana je bukvalna 3D. Takva da korisnici ulaze u nju celim telom.

— Da li je moguće?!

— U vekovima, koji su usledili taj se simulakrum naglo proširivao. Sadržao je gradove, šume, gore, fabrike i puteve. Simulirani su svi ukusi, mirisi i zvukovi. Do 9000. u njega je stalo oko milijardu ljudi sa bezbroj životinja, biljaka, mikroba...

— Ljudi su stali u...

— Preciznije rečeno stali su njihovi umovi prilagođenih veličina. Obmotani simuliranim telima.

— Pa to mora da je bilo super. Avangarda! Najsloženija dotad kompjuterska igra — zamisli se Đorđe.

— U početku — nastavi vodič — korisnici su ulazili i izlazili po želji. Kad je izračunato da je bivstvovanje u virsvetu jeftinije od boravka u materijalnom, više no perpetuum mobile u poređenju s cenom obrade nafte za milion vozila, politika se promenila. Simulakrum više nije bio opcija. Postao je obaveza! Rešenje za prenaseljenost planete. Bogati su ostajali u opipljivom svetu. Propalice prebacivane bez opcije za povratak. Ubrzo je uveden zakon po kom je svako morao da se preseli u virsvet posle pedesete. U fizičkoj ravni živeli su mladi, radno sposobni. Imali su vremena da uzdignu privredu, stvore potomstvo i dočekaju punoletstvo dece. Nakon pola veka života sistem bi ih fizički neutralisao, a umove kopipejstovao u virsvet — samoodrživu dimenziju bez nove smrti.

— Pretpostavljam da su i države rešile ekonomske krize — zakikota se Đorđe — Bez izdvajanja za penzioni fond nema ni opterećivanja budžeta!

— Umovi bi — nastavi vodič — dobijali manje više slična tela iz materijalnog sveta. S tim što je otklonjena krv, starost, bolesti a urađena i poneka korekcija.

— Interesantna priča, ali kakve to veze ima sa mnom?! — nasluatio je Đorđe gde su — Umro sam daleko pre osamdesetpetog veka?

— Dozvolite da završim. Stvaranje veštačkog 3D prostora bio je tek prvi uspeh. Drugi, ne manje značajan, bila je mogućnost otkrivanja svih bitnih informacija iz prošlosti. Skeniranje mozga i presnimavanje

uma toliko su napredovali da su naučnici već oko 9500. bili u stanju da kopipejstuju svaki um, koji je ikada postojao.

— U to već ne verujem! Kako?

— Dovoljno je snimiti jedan um. U njemu je sva memorija sa svim prizorima i zvucima, koje je iskusio. U nekom od sećanja je i slika sa svim sporednog prodavca malina. Čak i ona dovoljna je da sistem skenira celog prodavca, sa sve mozgom. Time se presnimava i njegov um sa svojom memorijom. A onda izvlačimo i umove onih, koje je prodavac poznavao sa svim informacijama i tako u nedogled.

— Neverovatno!

— Na taj način išlo se beskonačno godina unazad. Pregledana je čitava istorija. Ono što je viđeno imalo je vrlo malo veze sa romanisanim biografijama.

— Da li je moguće? — štregnu se Đorđe.

— Skeniranjem uma sina, dobijen um oca. Zatim dede i pradede.

Memorija svih stvorova, što su postojali.

— Ja i dalje ne kapiram zašto sam oživljen?

— Strpljenja dragi Đorđe. U stodvadesetom veku čovečanstvo je bilo pred još jednom dilemom. Ako već imamo umove i memoriju svih, koji su postojali čemu samo pregled iskustava? Nije li to puko iskorišćavanje? Zašto ne oživljavanje svih? Virsvet je ogroman prostor. Sklon širenju kao vasiona. Ako ima mesta za sve, sve ih kopipejstujmo! Tako se krenulo sa oživljavanjem umova starijih generacija. Trenutno smo stigli do godine Vaše smrti.

— To znači da... Ne recite da su moji potomci ovde pre mene?

— Tako je — nasmeši se vodič — A na pretke ćete malo pričakati.

— E da mi je neko rek'o da ću posle smrti biti misaon , a bez religije, nikad ne bih pojmio!

— Krenimo — povuče ga vodič — Do velikog panoa s katalogom. Tamo ćete odabrati simulaciju zavaš nov virtuelni život. Usput, pomislite na osobe, s kojim biste voleli da budete. Videćemo šta je uskladivo. Dok ga je vodič vozio simuliranim kolima po simuliranoj realnosti, Đorđe se pitao da li su kreirali svet sa mediteranskom klimom, kom je u blizini planina za skijanje. Voleo bi dvospratnu kuću sa garažom, bazenom i psom. Sina bi pustio da živi s njim samo ako sebe simulira ko dete. Ako neće, daleko mu virtuelna lepa kuća. Nek živi sa svojim potomcima pa nek njima roditeljiše. Supruga nek je večna tinejžerka u licu. U ponašanju tridesetogodišnjakinja. A da ipak odabere nameštaj iz kasnijih vremena? Pitao se koje simulacije će izabrati ludi Pera s kim je nedeljom igrao domine? Mrtvi bili pa videli.